

Arrest

nr. 162 533 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BAELDE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een shiitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. U bent op 21 maart 1984 geboren in de wijk Hurryia. U heeft altijd in deze wijk gewoond. U bent tot het zesde middelbaar naar school gegaan. Omstreeks 2003 zou u zijn beginnen werken als houtbewerker. Omdat dit werk redelijk gevaarlijk was, zou u besloten hebben er na 7 à 8 maanden mee te stoppen. Hierna zou u een periode werkloos geweest zijn. U volgde in deze periode wel cursussen Engels.

Vanaf 2008 zou u terug zijn beginnen werken, onder andere in een hotel en in een restaurant. In november 2013 zou u zijn beginnen werken in het bedrijf Fursan, waar u eerst administratief bediende was en waar u vanaf 1 september 2014 een verantwoordelijke functie in de administratie kreeg. Dit

bedrijf dat onder toezicht staat van het ministerie van binnenlandse zaken is gespecialiseerd in bewakingsopdrachten. Het bedrijf stond onder andere in voor de veiligheid van de Iraanshiitische bedevaarders die de heilige plaatsen in Irak opzoeken. Op 27 oktober 2014 zou er een bewaker van uw bedrijf zijn beschoten. Hij zou hierbij niet om het leven zijn gekomen, maar wel ernstig gewond zijn geraakt. Dezelfde dag, ongeveer drie uur later zou u zijn opgebeld door een onbekende. Deze man zou van u geëist hebben dat u hem allerhande confidentiële informatie zou bezorgen, onder andere over de contracten die uw bedrijf had afgesloten en over de reisroutes en de vertrektijden van de bussen met bedevaarders. De man zou u gezegd hebben u te zullen terugbellen om uit te leggen hoe u hem de informatie diende te bezorgen. Ongeveer vijf à zes dagen later zou u opnieuw zijn opgebeld. Dezelfde man die u eerder had opgebeld, zou u gevraagd hebben of u alle informatie had klaargelegd. U zou hem vervolgens hebben geantwoord dat u nog enkele dagen de tijd nodig had. Hierna zou de man u gezegd hebben dat u nog twee dagen kreeg om alles te verzamelen. Toen hij u twee dagen later opnieuw opbelde, zou u het gesprek onmiddellijk hebben beëindigd en vervolgens de simkaart hebben vernietigd. Na dit laatste telefoontje zou u besloten hebben het land te verlaten. De volgende dag zou u niet meer naar uw werk gegaan zijn. Via een smokkelaar zou u in december 2014 een schengenvisum hebben bekomen via de Italiaanse ambassade. Op 21 december 2014 zou u vanuit Bagdad naar Italië gereisd zijn. Dezelfde dag zou u zijn aangekomen in België. Op 13 januari 2015 vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, uw woonkaart, een werkbadge, een kopie van de overlijdensakte van uw moeder en de originele overlijdensakte van uw vader en verder nog een aantal kopies in verband met uw werk.

In de marge weze opgemerkt dat uw broer A.A.A.A. (O.V.: X en CGnr: X) in 2011 het statuut van subsidiaire bescherming kreeg toegekend. Uw schoonzus S.L. (O.V.: X en CGnr: X) werd in 2014 erkend als vluchteling.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U legde een aantal verklaringen af die weinig geloofwaardig zijn. Verder legde u in de loop van uw asielprocedure een aantal incoherente verklaringen af. Dit alles ondermijnt in sterke mate uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Zo verklaarde u dat één van uw collega's vermoord was. U verwees naar een video, met daarop beelden van het incident. U haalde vervolgens aan nog twee keer telefonisch bedreigd te zijn geweest. U werd uitdrukkelijk gevraagd of er aldus drie feiten zijn gebeurd, te weten, de moord op uw collega en de twee dreigtelefoontjes die u kort hierna heeft ontvangen. U bevestigde dit en voegde eraan toe nooit eerder problemen te hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, vragen 91-93). Later tijdens het gehoor wijzigde u uw verklaringen. U liet dan immers optekenen dat uw collega niet om het leven was gekomen en dat hij de aanslag op hem had overleefd. U werd ermee geconfronteerd dat u eerder uitdrukkelijk had gesproken over de moord op uw collega, wat dus impliceert dat hij om het leven is gekomen. U antwoordde dat dit niet klopte. U voegde eraan toe dat u ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat uw collega niet om het leven was gekomen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 156 en 157). Wat er ook van zij, uw verklaringen op het CGVS zijn allesbehalve coherent te noemen. Dit ondermijnt in grote mate uw geloofwaardigheid.

In ditzelfde verband is het opmerkelijk dat u zich de naam van uw collega die onder vuur werd genomen, niet goed kan herinneren. U sprak over een zekere Salim of Sahid. U lichtte toe dat de man in kwestie niet onder uw verantwoordelijkheid viel en dat u bijgevolg zijn naam was vergeten (zie gehoorverslag CGVs, vragen 101 en 102). Deze uitleg overtuigt allerminst. Het schietincident waarvan uw collega het slachtoffer is geworden raakt immers aan de kern van uw asielaanvraag. Immers kort na dit incident en mede omwille van dit incident besloot u het land te verlaten. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u zich niet meer moeite heeft getroost om u te informeren over dit incident en wie er precies het slachtoffer van is geworden.

In verband met de dreigtelefoontjes die u zou hebben ontvangen, legde u eveneens opvallende incoherente verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u twee dreigtelefoontjes te hebben ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 92 en 93). Later toen u uw problemen in detail toelichtte, verwees u naar in totaal drie telefoontjes in plaats van twee telefoontjes. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat u

voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk naar drie dreigtelefoons had verwezen. Hoewel dit klopt, blijft de vaststelling gelden dat uw verklaringen op het CGVS in dit verband opvallend incoherent zijn. U werd vervolgens gevraagd of er tijdens deze drie dreigtelefoontjes telkens werd verwezen naar het schietincident. U antwoordde dat dit enkel het geval was tijdens het eerste dreigtelefoontje. U werd er vervolgens op gewezen dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u tijdens de verschillende dreigtelefoontjes telkens werd herinnerd aan de aanslag op uw collega. U ontkende dit zo te hebben verklaard voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U lichtte toe dat enkel tijdens het eerste dreigtelefoontje naar de aanslag op uw collega was verwezen. Tijdens het tweede telefoontje is er enkel geïnformeerd of u alle informatie had kunnen verzamelen. Het derde telefoongesprek zou u onmiddellijk hebben beëindigd nadat u de stem van uw belager had herkend toen die 'hallo' zegde (zie gehoorverslag CGVS, vragen 163-177 en zie vragenlijst DVZ). Het weze duidelijk dat uw verklaringen in verband met de dreigtelefoontjes in de loop van uw asielprocedure opvallend tegenstrijdig zijn. Dit ondermijnt andermaal in grote mate uw geloofwaardigheid.

Vervolgens verklaarde u geen enkele stap te hebben ondernomen om aangifte te doen van de dreigtelefoontjes waarvan u het slachtoffer bent geworden kort na het schietincident. Dit is des te meer opvallend aangezien u werd opgebeld door een zichtbaar nummer dat u met andere woorden zou hebben kunnen laten traceren. U werd gevraagd waarom u in dit verband niets heeft ondernomen. U verklaarde schrik te hebben. U ging ervan uit dat u werd geïnterviewd door gevaarlijke en machtige mensen en u voegde eraan toe niemand te hebben die u bescherming zou kunnen verschaffen tegen deze mensen. U werd erop gewezen dat u geen enkel idee heeft door wie u precies werd geïnterviewd en dus al helemaal niet of u door iemand gevaarlijk en machtig werd benaderd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 137-141). U heeft op geen enkel moment de politie gecontacteerd of ingelicht over hetgeen u was overkomen, zelfs niet toen er onderzoekers naar uw werk zijn gekomen om de omstandigheden van het schietincident op uw collega na te gaan. U lichtte hierover toe dat deze onderzoekers onmiddellijk na het schietincident ter plekke zijn gekomen en dat ze reeds weg waren gegaan toen u drie uur na dit schietincident werd opgebeld. Wat er ook van zij, het is hoogst opmerkelijk dat u niemand heeft ingelicht over de dreigtelefoontjes, niemand van de politie hoewel deze onderzoek voerde naar de omstandigheden van het schietincident en zelfs niemand van uw andere collega's. U zou enkel één van uw vrienden en uw broer in België op de hoogte hebben gebracht. Als u de politie had ingeschakeld, had u tenminste kunnen laten onderzoeken van wie de dreiging uitging zodat men gericht had kunnen optreden. Hetzelfde geldt voor uw werkgever. Als u uw werkgever op de hoogte had gesteld, had men dit kunnen laten onderzoeken met het oog op (een betere) bescherming tegen mogelijke toekomstige acties (zie gehoorverslag CGVS, vragen 152-162).

In de marge weze nog opgemerkt dat u heeft nagelaten zich te informeren of het bedrijf waarvoor u werkte, later al dan niet nog werd geïnterviewd door terroristen. U antwoordde dat u maar een gewoon ambtenaar was, dat u de job had verlaten en dat u hierover niets meer had vernomen. Uzelf had er niet naar geïnformeerd omdat u uw eigen leven belangrijker achtte (zie gehoorverslag CGVS, vraag 187). Deze houding getuigt van een bijna onverschillige houding ten aanzien van uw problemen. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn problemen opvolgt ook na zijn vlucht uit het land zodat hij een correcte inschatting kan maken van het actuele karakter van zijn problemen. Het feit dat u dit heeft nagelaten ondermijnt opnieuw uw algemene geloofwaardigheid.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen.

Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status

van subsidiair beschermd. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde bevestigen uw persoonsgegevens en het feit dat u een tijd lang heeft gewerkt voor het bedrijf al Fursun. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) *iuncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

Verzoeker stelt:

"(...)

In essentie oordeelt de bestreden beslissing dat de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend aan verzoeker omwille van de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas.

Het CGVS stelt dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure een aantal incoherente verklaringen zou hebben afgelegd. Zo zou verzoeker hebben verklaard dat één van zijn collega's werd vermoord, terwijl hij later zou beweren dat deze collega de aanslag heeft overleefd. Verzoeker wenst evenwel te verduidelijken dat hij reeds tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn collega werd neergeschoten, doch dat de tolk dit verkeerdelijk vertaalde alsof de man het leven liet bij de aanslag. Deze fout gebeurde eveneens bij het begin van het gehoor bij het CGVS, hetgeen duidelijk blijkt uit het antwoord van verzoeker (stuk 3):

"U heeft eerder toch duidelijk gesproken over dat één van de medewerkers vermoord was en nu zegt u dat die het heeft overleefd?

Ik heb gezegd en dat ook gezegd tijdens het eerste interview dat hij beschoten is en niet vermoord."

Vervolgens acht het CGVS het weinig geloofwaardig dat verzoeker zich de naam van zijn collega die werd beschoten niet zou herinneren omdat dit schietincident raakt aan de kern van zijn asielrelaas. Hiertoe dient te worden benadrukt dat deze collega nieuw was op het werk en verzoeker daarom niet met zekerheid kon zeggen of deze man Salim of Sahid heette. De man was bovendien verantwoordelijk voor de bewaking van de poort van het bedrijf, terwijl verzoeker was tewerkgesteld als administratief bediende waardoor hij dus amper contact had met deze (nieuwe) man. Daarnaast zijn het vooral de

persoonlijke telefonische bedreigingen die raken aan de kern van het asielrelaas van verzoeker, niet enkel het schietincident.

Ook met betrekking tot de dreigtelefoontjes zou verzoeker volgens het CGVS incoherente verklaringen hebben afgelegd. Zo zou hij eerst gesproken hebben over twee telefonische bedreigingen, terwijl hij achteraf zou gewezen hebben op drie dreigtelefoontjes.

Verzoeker wil hierbij toelichten dat hij inderdaad in totaal drie keer werd opgebeld door de onbekende man, doch dat hij slechts bij de eerste twee gesprekken effectief werd bedreigd en dat hij het derde gesprek onmiddellijk afbrak. Vandaar dat hieromtrent een misverstand zou kunnen bestaan, maar verzoeker sprak wel degelijk reeds in het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken van drie telefoontjes.

Wat betreft deze dreigtelefoontjes kan het CGVS eveneens niet begrijpen dat verzoeker in zijn gehoor antwoordt dat er enkel tijdens het eerste dreigtelefoontje werd verwezen naar het schietincident, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat hij er tijdens de verschillende dreigtelefoontjes telkens werd aan herinnerd. Verzoeker is evenwel formeel dat enkel tijdens het eerste telefoontje het schietincident ter sprake kwam.

In het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd immers ook al verkeerdelijk genoteerd dat verzoeker geen familie in BELGIË zou hebben ondanks het feit dat verzoeker wel degelijk had gezegd dat hij hier een broer heeft waardoor het niet ondenkbaar is dat het gegeven omtrent de dreigtelefoontjes eveneens foutief werd genoteerd zoals verzoeker aanhaalt (zie begin van het gehoor - stuk 3).

Het CGVS vindt het verder weinig overtuigend dat verzoeker geen enkele stap heeft ondernomen om aangifte te doen van de bedreigingen. Verzoeker verklaart evenwel meerdere malen in zijn gehoor dat hij heeft nagelaten om de Irakese politie in te lichten omdat hij maar al te goed beseft dat zij hem geen bescherming kunnen/willen bieden. Het meest recente rapport van Transparency International (the global coalition against corruption) hekelt het feit dat IRAK nog steeds een van de meeste corrupte landen ter wereld is (stuk 4): (...)

In het licht van het bovenstaande is het absoluut niet ongeloofwaardig dat verzoeker niet ging aankloppen bij de politie ondanks de ernst van de situatie. Hij wist immers op voorhand dat dit niets zou uitmaken en verklaarde dit ook zo in zijn gehoor bij het CGVS (stuk 3):

"138) Heeft u die nummers laten nagaan? Nee.

139) Waarom niet? Ik had schrik, waarom zou ik het doen.

140) Omdat u niet weet door wie u was opgebeld dus als u het nummer liet nagaan zou u dit wel te weten gekomen zijn? Het zijn gevaarlijke mensen en sterke mensen en ik heb niemand om mij te beschermen, hoe zou ik dat doen.

(...)

152) Heeft u iemand van dat dreigtelefoontje op de hoogte gebracht? Nee.

153) Politie? Nee.

154) Waarom niet? Ze zouden niets doen en ik kan niet zomaar zeggen kijk ik word opgebeld door dat nummer."

Uiteindelijk beweert het CGVS dat verzoeker een quasi onverschillige houding zou hebben ten aanzien van de feiten omdat hij zich heeft nagelaten te informeren of het bedrijf waarvoor hij werkte later al dan niet nog werd gevisieerd door terroristen. Het is evenwel vanzelfsprekend dat verzoeker de aandacht niet op zich wil brengen door te informeren omtrent eventuele verdere aanslagen ten aanzien van zijn vroegere werkplaats. Het enige wat voor hem telt, is dat hij zich nu op een veilige plaats bevindt en de gebeurtenissen in IRAK wil hij liefst zo snel mogelijk achter zich laten.

Ten slotte voegt verzoeker ter staving van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas onder stuk 14 een uitprint van de beelden van de beveiligingscamera van zijn bedrijf waarop duidelijk te zien is hoe een auto zonder nummerplaat zich in de omgeving van het bedrijf Fursan begeeft om uiteindelijk de collega van verzoeker koudweg neer te schieten.

Op grond van bovenvermelde toelichtingen en verduidelijkingen bij het gehoor van verzoeker komt het meer dan waarschijnlijk voor dat een gedwongen terugleiding in zijn hoofde naar IRAK tot gevolg zou hebben dat hij een zeer groot risico loopt om in zijn land van herkomst te worden geëxecuteerd.

Bovendien heeft verzoeker geen enkele familie meer in IRAK waarbij hij zou terecht kunnen voor steun en onderdak. Als alleenstaande sjiitische moslim loopt hij des te meer gevaar.

De vrees van verzoeker is dan ook wel degelijk gegrond en valt onder de criteria van de conventie van Genève.”

2.2. Verzoeker verklaarde bij zijn asielaanvraag blijkens de ‘verklaring van DVZ’ dat hij naar België kwam via Turkije en Servië en stelde dat hij geen paspoort had (administratief dossier, stuk 18, nr. 27 en 40). Naderhand bleek dat verzoeker naar België reisde met zijn paspoort en via Italië (zie stuk 19 in administratief dossier; gehoor CGVS, nr. 125 -133). De vaststelling dat verzoeker loog over zijn reisweg naar België werpt een smet op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker verbindt zijn vrees voor vervolging aan zijn tewerkstelling en een aanslag die werd gepleegd op een bewaker van zijn bedrijf. Te dezen is het niet aannemelijk dat verzoeker, die stelde verantwoordelijk te zijn voor de bewakers (gehoor CGVS, nr. 87), de naam niet kent van de bewaker op wie een aanslag werd gepleegd (gehoor CGVS, nr. 102). Het is immers omwille van de aanslag op deze persoon dat verzoeker dreigtelefoons ontving en het land verliet. De aanslag op de bewaker had een grote impact op het persoonlijk leven van verzoeker (dreigtelefoons – land verlaten); het is dan ook niet aannemelijk dat hij als verantwoordelijke voor de bewakers de naam van het slachtoffer van de aanslag niet kan duiden.

Tevens blijkt dat verzoeker op het CGVS een aantal malen inzake de aanslag stelde dat het een moord betrof (gehoor CGVS, nrs. 91, 96, 101, 141, 143). Naderhand (nr. 156) maakt hij echter melding van het feit dat de bewaker niet vermoord zou zijn doch wel zwaargewond (nr. 157). Deze incoherente verklaringen omtrent een eenvoudig feit – vermoord dan wel zwaargewond – ondermijnen de geloofwaardigheid.

Verzoekers gedrag na de aanslag is evenmin aannemelijk: verzoeker brengt slechts één persoon op de hoogte van de dreigtelefoons die hij ontving en gaat niet naar de autoriteiten niettegenstaande hij de telefoonnummers van de bedreigers heeft. De vaststelling dat er corruptie heerst doet hieraan geen afbreuk aangezien de vermeende dreiging de algemene veiligheidssituatie van Bagdad aanbelangt. Evenmin heeft hij het bedrijf waar hij werkte, en dat nota bene gespecialiseerd was inzake de veiligheid van Iraanse bedevaarders, geïnformeerd inzake de dreigingen; dit is niet aannemelijk gelet op verzoekers functie en tewerkstelling. De vaststelling dat verzoeker nagelaten heeft om zich later verder te informeren of het bedrijf al dan niet nog effectieve problemen heeft gekend, doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoekers stelling dat *“In het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd immers ook al verkeerdelijk genoteerd dat verzoeker geen familie in BELGIË zou hebben ondanks het feit dat verzoeker wel degelijk had gezegd dat hij hier een broer heeft waardoor het niet ondenkbaar is dat het gegeven omtrent de dreigtelefoontjes eveneens foutief werd genoteerd zoals verzoeker aanhaalt (zie begin van het gehoor - stuk 3).”* vindt geen steun in het dossier. Verzoekers familieleden werden genoteerd in de ‘verklaring DVZ’, ook diegene die in België verblijven (zie stuk 18, verklaring DVZ, nr. 17 en 19A). De ‘vragenlijst’ van het CGVS (stuk 18, vraag 6) stelt dat *“familieleden die reeds in de Verklaring DVZ vermeld werden dienen hier niet opnieuw opgenomen te worden”*.

De bijgebrachte foto’s van de bewakingscamera’s zijn niet dienstig, deze kunnen afkomstig zijn van eender welke bron en ondersteunen derhalve niet op concrete wijze het asielrelaas.

De loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker sjiit is, kan niet aangenomen worden als vervolgingsgrond. Verzoeker toont niet aan dat het sjiitische geloof aanhangen in Irak op zich voldoende is om een geponde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij betoogt, onder verwijzing naar landeninformatie, dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. *Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.*

38. *De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.*

39. *Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*

40. *Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:*

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. *Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:*

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. *Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”*

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen of weinig gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker sjiïet is doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen gelet op de meerderheid van sjiïeten in Bagdad.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS